

kan, ved testamentarisk Bestemmelse af den førstafdøde, indskrænkes indtil en Trediedel af Formuen. Ægtefællernes indbyrdes Arveret bortfalder ved Separation og Skilsmisse.

Kapitel VIII. Overgangsbestemmelser. Denne Lov træder i Kraft den 1. Januar 1925. — Efter det nævnte Tidspunkt kommer Loven, dog med de nedenfor angivne nærmere Bestemmelser, ogsaa til Anvendelse overfor Ægtefæller, der har indgaaet Ægteskab tidligere. Har Ægtefællerne levet i Formuefællesskab, bevarer enhver af dem Raadigheden over den Del af Fællesboet, hvorover han hidtil har raadet. — Ægtefæller, der ved denne Lovs Ikrafttræden helt eller delvis lever i Formuefællesskab, kan ved Ægtepagt, der tinglæses senest paa Ikrafttrædelsesdagen, bestemme, at den ældre Lovgivnings Regler skal vedblive at gælde for Ordningen af Formueforholdet mellem dem. I Ægteskaber, hvor en saadan Ægtepagt er oprettet, kommer dog nogle af Reglerne i nærværende Lov til Anvendelse. Ægtepagten er gyldig uden kongelig Konfirmation.

Lovforslaget i ovennævnte Affattelse vedtoges af Landstinget ved 3. Behandling enstemmigt med 50 Stemmer. I Folketinget naaede det saaledes oversendte Lovforslag ikke at komme til Behandling paa Grund af Rigsdagssamlingens Slutning.

Det af Justitsministeren i Landstinget fremsatte Lovforslag ændredes paa nogle Punkter ved 2. Behandling. Saaledes kan nævnes Indsættelse af en Bestemmelse om, at den ene Ægtefælle ikke maa pantsætte den Ejendom, der tjener til fælles Bolig, uden den anden Ægtefælles Samtykke. Bestemmelsen indførtes med 36 Stemmer mod 9 paa Forslag af Udvalget, undtagen Marie Christensen og Hauch, idet Forslagstillerne mente, „at den i Lovforslagets § 18 givne Regel om, at Afhændelsen af visse faste Ejendomme kræver Enighed mellem Ægtefællerne, ogsaa bør gælde om Pantsætning af saadanne Ejendomme. Dels aabner Panteretten efter sit Væsen Adgang til Realisation af Pantet, og dels synes det ulogisk, at Lovforslagets § 19 kræver Enighed om Pantsætning af visse Løsegenstande, medens § 18 ikke kræver Enighed om Pantsætning af faste Ejendomme under tilsvarende Omstændigheder. Thi en fast Ejendom vil i Almindelighed være langt værdifuldere og mere betydningsfuld for Familien end Løse“. Et *Mindre-tal* (Marie Christensen og Hauch) har gjort gældende, at en saadan Bestemmelse under adskillige Forhold kan tænkes at virke hemmende for forstandige Dispositioner til fælles økono-